

בארברה הרשי מספרת בראיון בלעדי לעדנה פיינרו על וודי אלן, על קונצ'אלובסקי ועל כל האחרים

ילדת האהבה זקוקה

לאהבה

ל ש היום כהוליווד שחקנית מרתקת באמת. זו היא בארברה הרשי. בישראל אפשר לראות שניים ממבני צעיה האחרונים — האחות הנחשקת עליידי מייקל קיין, בסרטו של וודי אלן חנה ואחיותיה. והאשה העוברת מיד ליד, תחילה ככלי איז'חפז'בו ואחר כך כנושא אמיתי לאהבה מאוחרת. כאנשי הפת.

את הסרט שהיקנה לה לפני שבועיים עימם את פרס השחקנית הטובה ביותר בפסטיבל קאן, אנשים ביישנים, שביים אנדרה קונצ'אלובסקי, יראו הישראלים כעוד שבועיים בפסטיבל ירושלים.

למעשה, היתה בארברה הרשי כבר בישראל לפני 13 שנים, כשהסריטה את יהלומים. אפילו טמנה פתק בכור תל. אלא שהיתה זו תקופה שהיא מעדיפה לשכוח. אז היתה שותפתו לי חיים (ולכמה סרטים שלא הצליחו במיוחד) של דייוויד קארארין ואם ילדו (בנה היחיד, היום בן 14), וקראה לעצמה במיסגרת אותו טריפ רותני אופנתי של איבור עצמי, כשם, «בארברה סיגל» (במשמעות של «שחף»).

על אותה תקופה, אני רוצה לדבר עוד. בארברה סיגל מתה? היא אומרת בפסקנות תוקפנית.

ב-1984 היתה הורה שחררה לכנור פיה המישפחתית של וודי אלן, לצד מיה פארו וריאן יוסט, בתפקיד האשה המיסתורית, החופשית והנחשקת בחנה ואחיותיה, תפקיד שבו קנתה את

עולמה כאחת הנשים הנחשקות והמעניינות ביותר של הוליווד.

שורשים בביצה

בחרתי בכארברה לתפקיד רות סאליבן, הסביר קונצ'אלובסקי את בחירתו לאחר התפקידים הראשיים בסרטו החדש, אנשים ביישנים. «בגלל הכוח והרגישות שהיא מקרינה».

אנשים ביישנים הוא למעשה עיבוד מות בין עולמן של שתי נשים, שתי דורניות, המסמלות שני קטבים של אמריקה, האחת, ריאן סאליבן, שאותה מגלמת ג'יל קלייבורג, היא עיתונאית מצליחה, אשת קריירה מגיוור, שקצת ביום כהיר אחד כנריון העירוני ומחליטה לצאת עם בתה ולחפש אחרי שורשיה, אישם בכיכובת לואיזיאנה שם מתגוררת דורניתה רות, עם ארבעת בניה. רות — אשה הממלאת את תפקיד האב והאם כאחד בחיים של ברידות וקשיחות וייראת-אלוהים קיצונית, כמסווה לכל חוסר-ביטחון אפיו שרי — היא לא רק הניגוד המושלם של ריאן והיפוך עולמה על פיו, כי אם למעשה גם הצד המשלים שלה.

על הכר השתנתה בארברה הרשי כמעט בלבליהכר: היא נראית זקנה ב-20 שנה מגילה האמיתית, ולא רק בגלל איפור או הרכבת שיניים תותבות. צור רת הריבור שלה, ההיגוי הרומי שסיגל לה לעצמה, ההליכה הכבדה — הכל עבודה של שחקנית קפדנית וממושמת עת.

במצייאות היא היתה קטנה וידידותית כתמיד, נעימה אך לא יפהפיה, אם כי עיניה אפשר לזהות בחשיכה. כבר הקטן והחשוך של מלון קארלטון בקאן, שטרם נפתח לקהל בשעת אחר-

צהריים מוקדמת, אפשר היה להבחין בגיזים של עליצות, כמי שנהגית מכל רגע, אפילו שכמו אמריקאים רבים הבאים לקאן תפסה גם היא איוו מין הצטננות אלרגית, רחוק מן הקרקע הבטוחה של הבית.

בנעליים גדולות

את השאלה הראשונה היא הפנתה אליי, «אני רואה שאת נועצת בי עיניים!» כן, ענית, אני

שג אמריקאים. התואר, אנשים ביישנים' יפה להם, כי הם באמת מעדיפים לחיות לברם, קרוב לטבע, לעיתים ללא חשמל ובתנאים חיים פרימטיביים ביותר.

«את הסיפורים הנפלאים ביותר שמעתי מפי אשה בת 86, ועל-פי מיי רותיה בניתי את רות, כאשה השלמה עם ברידותה ומאושרת בשלה, על הפראי והיפה של הסובב אותה».

גדולי השחקנים נוהגים לומר שהם מפתח לתפקיד טמון בנעליים. גם קונצ'אלובסקי סבר כך. אמנם

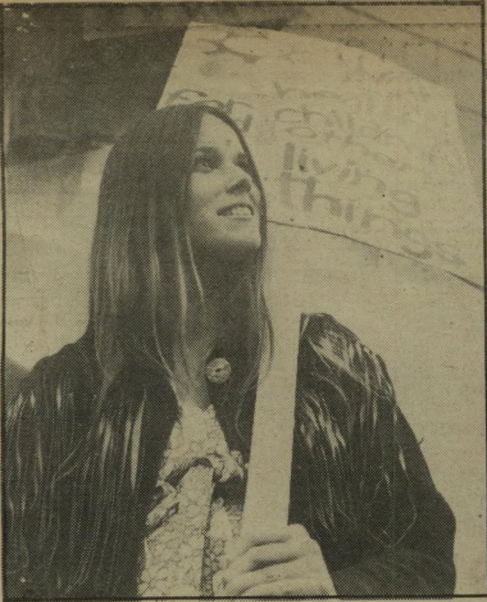

הסרט שהפך אותה לכוכבת-קופה לזמן קצר נכתב בוויים עליידי גיימס ברידג'ס. זמן קצר אחריי החלה תקופה שבארברה מעדיפה לשכוח: היא שינתה את שמה ל-סיגל (במשמעות, שחף) ויירה מן הפסים ומן הכותרות. הופיעה בכמה סרטי-נפול של דייוויד קארארין, שותפה לחיים הזרוקים ואבי בנה.

מעריצה את השינוי שחוללת בעצמך על הכר. כשאני מסתכלת כך עכשיו, אני שואלת את עצמי — הרי רות כלייבך רחוקה מבארברה! איזה שינוי את השאלה הראשונה היא הפנתה אליי, «אני רואה שאת נועצת בי עיניים!» כן, ענית, אני מעריצה את השינוי שחוללת בעצמך על הכר. כשאני מסתכלת כך עכשיו, אני שואלת את עצמי — הרי רות כלייבך רחוקה מבארברה, איזה שינוי!

חיך גדול של סיפוק: «תודה רבה. האמת היא שהייתי צריכה לעבוד קשה כדי שארגיש נוח בתוך נעליה של הדימות הזה, שכליכך שונה ממני. שלא כן מו הדמות של וודי אלן, שאינה אלא תאומה שלי, כמעט, אשה מודרנית ממנהטן.

בשביל רות עשיתי תחקיר ארוך. יצאתי לכדי לבלות כמה חודשים עם אותם תושבים רחוקים של אמריקה, שכמעט ולא נוהגים לכלול אותם במר-

1970 עם כרזה: «מילחמה אינה בריאה לילדים ולדברים חיים אחרים». מי חלם שהיפית זקוקה זו תגיע לוודי אלן ולאנדרה קונצ'אלובסקי?

«הבית היה רחוק מאוד. התנאים היו קשים ממש. לפעמים קשים כלייבך, שי התפקיד הרוויח מזה. בצילום מסויים אומרת רות: «עוד מעט והביצה הזאת תהיה מוצפת כהוגן!» לא הספקתי לסיים את המישפט, והשמיים נפתחו. ארבעה ימים וארבעה לילות ירד מבול והביצה כולה גאתה.

«ג'יל קלייבורג המיסכנה, שעורה ערוי כלייבך, היתה אכולה בעקיצות יתושים, חבולה ומתגרדת כולה.

«אבל ככל שזה היה לא נעים, לא היינו צריכות לדמיין לעצמנו דבר. הן ביצה היתה ביצה, ומילחמת-החיים היתה באמת מילחמה. הבעיה האישית שלי היתה מה לעשות בהפסקות הארוכות לעיתים בין צילום לצילום. לשי קוץ בשיחות חולין עם חברים במקום, פירושו של דבר לצאת מן הדמות לגמי רי. ללכת לנוח? זאת אומרת לאבד את התנופה.

בחרתי לצייר. הייתי פורשת לפינה ומשרטטת לעצמי את הדמויות שבסיביה. כך שמרתי את רות קרובה אליי, אבל גם היתה לי שפיות מסויימת. יש לך הרגשה של כוכבת, מי שיכיר לה להשיג כל תפקיד?

«את חושבת שאני כוכבת? אינני יודעת. נדמה לי שאני שחקנית. לא, אינני יכולה להשיג כל תפקיד. הנה, רק את מול הפסדתי אחד לטובת מישהי אחרת».

מוכנה לספר משהו על וודי אלן מול אנדרה קונצ'אלובסקי? «או, הם שונים כמו יום ולילה, קור וחום. אנדרה הוא פתוח, דמונסטריטי, פרוץ ברעיונותיו, גדול וגלוי בתגובותיו. וודי הוא עדין ושקט וביישן. אני דרה מסתכלת על הכל בעיניים של זר. הרי זה לא סרט אמריקאי, זה סרט רוסי! — חשבתי לעצמי כשראיתי איך אנהנו עובדים. זה לא סרט על אמריקה, זה סרט על המין האנושי בכלל, כלייבך אמיתי. על מצפון ועל מוסר ועל אמונה ועל רת».

חוז קונצ'אלובסקי, עם מי תרצית לעבוד שוב? «עם פיל קאופמן ועם סקורסוזה, כי מובן עם וודי אלן».

הם עובדים אחרת מאשר בימים אחרים?

«אלן לא אומר לך יותר מדי, כי הרי התסריט שלו כלייבך טוב! הוא נותן לך להשיג דברים לכדי. הוא מצלם שוב ושוב. אבל רק סצינות שלמות ולא חצאי סצינות. אף פעם לא יפסיק באמצע. זו צורת עבודה מיוחדת לו בלבד».

סקורסוזה הוא ההשראה הנפלאה ביותר עבורי, שחקן. הוא אומר כן לכל רעיון שאת מביאה, ונותן לך הרגשה שאת מפרה אותו. את מתעוררת באמצע הלילה שופעת רעיונות כרימון. סקורסוזה כלייבך אוהב קולנוע, שזה ממש מירבק. אלן מפרה בצורה שונה. אבל אין כמו סקורסוזה, הוא מחדש שחקנים».

אומרים ששחקנים הם בני-אדם המסוגלים לעבוד טוב רק כשהם נאהבים בלי גבול.

«אני שונאת להודות עד כמה אני זקוקה להיות נאהבת. כלייבך, כלייבך!»

פתק בכותל הגיחה הישראלית של בארברה לפני 13 שנים. ערכה לרגל הסרט יהלומים של מנחם גולן. בארברה באה לישראל עם בנה התינוק. בתצלום — עם שלי וינטרס.